

му се такъв коравъ, мустакатъ, мъчносмилаемъ. Въ меджлиса величаяха казака съ думитѣ душа, агънце. „На Ферикъ-Паша нашето най-дълбоко уважение, цѣлуваме скутоветѣ на неговитѣ дрѣхѣ; подъ неговата защита ний ще сѣдимъ спокойно и ще хвалимъ Бога, както подъ крилото на ангела“. Страхътъ отъ комитета, и още отъ такъвъ, какъвто комитета Панайотъ Хитю-Оглу, познатъ въ санджака, расположи къмъ излиянието на такава сърдечна любовъ къмъ казацитѣ, щото се готвяха да напишатъ *мазбата* на Ферика, когато охотно тѣ би удавили съ една лъжица вода, за това дѣто той е набралъ такава слава и юнашка войска отъ гжуритѣ, раитѣ, и още отъ биволитѣ Българи. Страхътъ отваря не само очитѣ, но даже устата и сърдцето — за истината ли, за лъжата ли — това е все едно. При тойзи случай меджлиса нлѣзе изъ горделивото мълчание, съ каквото той бѣ привикналъ да изразява своето довтойństwo.

Слѣдъ излизанието на слѣпийтъ Мазуръ захванаха да пушатъ цигаре и чибуци, да ниятъ кафе, да приказватъ и да се подиграватъ съ съвѣтницитѣ българи — чорбаджиитѣ, — и съ съвѣтника еврейнъ. Кафеджията, когато блъсна изодзадъ чибукчия, подскочи, но не петьрва изъ ржцѣтѣ си чешкитѣ. Чорбаджиитѣ, за да угодятъ на бейоветѣ и на пашата, дърпаха за сюртюкя ту кафеджия, ту чибукчия, а пакъ тѣ сами, като мечета, тичешкомъ излизаха на срѣдата на стаята, пакъ сѣдаха на мендерлика и пущаха изъ устата си димъ въ очитѣ на еврейна, само не кашеренъ, а тrefенъ димъ; всички се смѣяха и веселяха, на всички отлекиа на сърдцето. Ферика пое на своитѣ плѣщи всичкия *комитетъ*, нека той да нази и цѣлия Сливенски санджакъ, горитѣ и долинитѣ, това е негова гргжа. Подъ крилото на падвишаха всичко ще бжде добръ. Иншаллахъ!

Това бѣхж не старитѣ мюсюлмани, не предишнитѣ Турци, владѣтелитѣ на обширни завоевани страни, които пушащецъ чибуцитѣ управляваха господарството и народитѣ съ нѣмн знакове, които утвърждаваха, че за всичката дипломация сж достатѣчни двѣ думи: *бакалжмъ*